

ΤΑ ΝΕΑ

ΑΓΙΟΓΡΑΦΙΕΣ

Πρεζάκια

4/10

ΤΟΥ ΔΗΜΗΤΡΗ ΜΗΤΡΟΠΟΥΛΟΥ

ΖΟΥΜΕ αλλόκοτες μέρες. Το να βλέπεις την Ελλάδα κάθε μέρα πρωτοσέλιδο στους «Financial Times» και τον «Monde» και όταν διαβάζεις το κείμενο να είναι για χρεοκοπία είναι σαν επιφύλαξη. Αλλόκοτη είναι και η πολιτική μας ζωή. Οχι μόνο στη μέση και στη βάση, αλλά και στην κορυφή.

ΣΕ ΟΛΕΣ ΤΙΣ ΧΩΡΕΣ, πρωθυπουργοί και πρόεδροι μιλούν με τους προκατόχους τους. Δεν είναι μόνο θέμα πολιτικού τακτ. Η κρίση είναι μια πρωτοφανής κατάσταση κι αυτοί που τη χειρίζονται λένε μια κουβέντα παραπάνω μ' εκείνους που έχουν στο παρελθόν βρεθεί στη θέση τους. Ας πούμε, ένας πρόεδρος με τόσο ισχυρό πολιτικό εγώ όσο ο Νικολά Σαρκοζι μιλάει συχνά και με τον Εντουάρ Μπαλαντίρ και με τον νυν υπουργό Εξωτερικών Αλέν Ζιπέ. Αμφότεροι έχουν κάνει πρωθυπουργοί και μάλιστα στα μέσα της δεκαετίας του '90 όταν το γαλλικό φράγκο είχε δεχθεί κερδοσκοπική επίθεση από τους «νάνους» του λονδρέζικου City.

ΑΚΟΜΗ και σ' αυτό όμως η Ελλάδα αποτελεί εξαίρεση – και μάλιστα αμφίπλευρα. Στη ΝΔ, ο Κώστας Καραμανλής, ο πρωθυπουργός που έκανε πρόωρες εκλογές διότι η οικονομία κατέρρευσε, έχει επιλέξει εκκωφαντική σιωπή. Δημόσια και ιδιωτική. Το κόμμα της αξιωματικής αντιπολίτευσης γύρισε σελίδα εκλέγοντας αρχηγό τον Αντώνη Σαμαρά, έναν πολιτικό που μπήκε στην κυβέρνηση το 2009. Στο ΠΑΣΟΚ, πάλι, ο Γιώργος Παπανδρέου μιλάει με τη μισή υφήλιο στο τηλέφωνο. Δεν είναι όμως γνωστό πότε μίλησε τελευταία φορά με τον Κώστα Σημίτη. Ο τελευταίος, μη όντας πλέον βουλευτής, αυτοπροσκαλείται στον δημόσιο διάλογο με την αρθρογραφία του.

ΠΡΟΒΛΕΨΕ στο τέλος του 2008 ότι η Ελλάδα θα πάει στο ΔΝΤ – με υπουργό Οικονομίας ακόμη τον Γιώργο Αλογοσκούφη. Αργότερα μίλησε για την ανάγκη αναδιάρθρωσης του χρέους. Το «κούρεμα» της τάξεως του 20% των ελληνικών ομολόγων κατά τη συμφωνία της 21ης Ιουλίου μάλλον δεν θα φθάσει. Την Κυριακή, ο Σημίτης έσπασε το ταμπού της επιστροφής στη δραχμή, περιγράφοντας με ανατομική ψυχρότητα σκηνές από μια μελλοντική εθνική καταστροφή.

ΣΥΣΤΗΜΑΤΙΚΟΣ, μελετηρός και τρίγλωσσος, ο πρώην πρωθυπουργός διαβάζει τα πάντα. Έχει κι αυτός τους συνομιλητές του στην Ευρώπη. Είναι οι οικονομολόγοι των think tanks των Βρυξελλών, οι γαλλο-ιταλο-γερμανο-ισπανοί πολιτικοί της γενιάς του που μετέχουν μαζί του σε μια Επιτροπή Σοφών για το μέλλον της Ευρώπης. Και είναι, βεβαίως, οι Γερμανοί. Η σχέση του Σημίτη με τη χώρα που διασχίζει ο Ρήνος είναι μυθική. Εκεί σπούδασε. Εκεί ζει ο αδελφός του Σπύρος που είναι πανεπιστημιακός. Εκφραστής της γερμανικής γραμμής ο Σημίτης δεν είναι. Φαίνεται όμως ότι είναι γνώστης κάποιων πτυχών των εσωτερικών συζητήσεων της γερμανικής ελίτ για το τι μπορεί ή τι δεν μπορεί να γίνει με την Ελλάδα.

ΠΑΡ' ΟΛΑ ΑΥΤΑ, είναι λάθος να ερμηνεύεται ο Σημίτης ως αγγελιοφόρος κακών. Η ματιά του έχει τη χαμένη οπτική μιας ελληνικής πολιτικής ελίτ που κάποτε πετύχαινε δύσκολους στόχους κι έσωζε την κατάσταση. Ενώ τώρα κυνηγάμε απλώς την επόμενη δόση σαν πρεζάκια.

